

Seni Ne Çok Severdim Hacer

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Mayıs 2021

Düşlerimi tartıyorum elbet gerçekler ağır çekiyor elbet ağır çekimde yaşıyor ve günden güne ufalıyorum, Hacer artık muhtevası neyse günümün ve ruhumun.

Ruhumda saklandığım yetmez elbet:

Ah, bir de o mikado çöpleri yok mu elbet çubuk adamlar ve kadınlar yaptığım halının deseninde de yaşadığına kani olduğum renk renk çile çeken hayaletler, Hacer.

Duvağını nerede unuttun?

Durduk yere somurtmazsın sen hem.

Ah, ne evhamlısındır, bilmez miyim?

Başını bağladın mı kızının? Gerçi çok zaman geçti üstünden ama.

Hani, dershanede çalıştığım yıllar.

Hani ruhumun ütüsüzlüğü ile avunduğum ve de tüm kat izlerimle savunduğum mutluluk.

Mutluydum o yıllar elbet yanımda sen, Hacer ve tüm öğretmen arkadaşlarım.

Mutluymuşum, be Hacer.

Hakkın çoktur bende ama ben sana ihanet ettim ve mesleğime son noktayı koydum senden sonra ne de olsa derslane iflas ettikten sonra çalıştığım diğer özel kurumlar buradaki hazzı vermedi bana.

Seni ne çok severdim, Hacer ve o kalın sesinle nasıl da otoriterdin anlayacağım dünyanın en tatlı serti sendin Hacer.

Dershanedeki ilk günüm adeta bir şölendi ne de olsa cıvıl cıvıl idi hem içim hem de onlarca öğrencim elbet bir gün sonraki dersime geledim. Bayağı üşütmüştüm o gün ve başımı dahi kaldıramazken sen çaldırdın telefonu.

Dersine zamanında ve gününde yetişemeyen ben: hani, bana olan kızgınlığının ertesinde hasta olmama nasıl da üzülmüştün ve bana bir şans tanıydın o gün.

“Başkası olsaydı bu yaptığını yapan bir gün bile barındırmazdım dershanede ama... Neyse iyileş ve yarınki dersine de illa ki geleceksin.”

Tolerans tanıdığın ne ilk ne de son insandım.

Sözcüklerim terliyor, Hacer ve ben seni o kadar çok aradım ki.

Ne bir adresin vardı elimde ne de telefon numaran ve kondurmak istemiyorum ama...

Yoksa sen de mi göçtün, Hacer?

Ama daha vakit vardı ve bence insanların oç vaktidir bugün tüm yaşananlar ve yaşatılanlar.

Kim kaldı ki dünden?

Bense dünümde saklı iken ve seni ve tüm kaybettiklerimi özlem ve hüznün ile anarken...

Sessizliğimi severek ve yazarak bozuyorum zaten sendin beni, kendime yaşattığım bozgunun ilk çekip kurtaran.

Herkesin daha doğrusu tüm öğretmenlerin senin gibi bir müdürü olmalı.

O kadar inceydin ki.

Bense telaşla derslere girip çıkarken önümü keserdin nasıl da gülümserdin...

“Telaşa mahal yok. Sakin, sakin.”

Biliyor musun hala telaşlıyım hatta o günlere oranla bir o kadar da panik.

Ne resmin var bende ne de sana ulaşabileceğim bir adres.

Acaba beni de anıyor mudur öğrencilerim tıpkı benim seni ve tüm öğretmenlerimi andığım gibi?

Duayeni idin müdürlerin, öğretmenlerin ve sen de sırta kadem bastın tüm iyi ve özel insanlar gibi.

Siyah saçlarında saklanmış kelebekler ve her teneffüs içmeyi ihmal etmediğin sade kahven.

Sen hala bıraktığım yaştasın, Hacer bense senin yaşında demek oluyor ki aynı yaştayız.

Ağlıyor muyum sahi?

Şüphelen olmasın ve şüphe etmediğim insanların başında gelen sen.

Beni nerede bulacağını biliyorsun bu yüzden içim rahat.

Ola ki bu dünyada görüşemeyelim bir daha yerin hazır yanımda ve lütfen ders kitaplarınla gel yanıma

hem belli mi olur geçeriz de Sırat Köprüsünden yeniden bir okul ya da dersane inşa ederiz cennette

elbet öncesinde cehennem yolcusu olup da yanmazken.

Allah’a emanet ol, Hacer, canım müdürüm.